

Marcel STORME

Een leven in veelvoud

Na de retorica aan het Sint-Barbaracollege in Gent, twijfelde Marcel STORME of hij filosofie zou studeren dan wel ingenieur zou worden. Zijn moeder hakte resoluut de knoop door: „Je gaat rechten studeren, zoals je vader eertijds. En als je goed studeert, word je misschien advocaat zoals je vader. En als je héél goed studeert, word je eventueel ook professor zoals je vader.” En zo geschiedde.

‘Ik voel bijna dagelijks hoe de drie-eenheid mijn leven beheerst’

Bert CLAERHOUT

Marcel STORME is een geboren en getogen Gentenaar. Hij woont al sinds 1937 in een statig herenhuis aan de Coupure, naast zijn advocatenbureau. In Gent kent zowat iedereen deze professor emeritus, voormalig CVP-senator en echtgenoot van de dochter van minister van Staat August DE SCHRYVER. Hoewel hij de kaap van de tachtig heeft gerond, blijft hij actief als advocaat. Vorige week verscheen zijn jongste boek *Storme(n) over recht en gerecht*.

–Als advocaat, professor en politicus trad u manifest in de voetsporen van uw vader, Jules Storme. Heeft hij voor u de weg geëffend?

Van nepotisme was hoegenaamd geen sprake. Trouwens, ik was amper vijftien twintig toen mijn vader – vijf jaar na mijn moeder – overleed. Ik moest hard werken om professor te worden, eerst aan de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius in Antwerpen, daarna aan de Rijksuniversiteit Gent. Ik doceerde onder meer Inleiding tot het recht en Burgerlijk procesrecht. Ik heb me altijd thuis gevoeld aan de Gentse rechtsfaculteit. In Antwerpen was dat niet anders. Samen met, onder anderen, Libert Van der Kerken, Louis Van Bladel en Jacques Claes vormden we een jonge groep docenten die de jeugd wist aan te spreken. Ik gaf graag les. Het was heerlijk elk jaar weer een nieuwe groep studenten te zien aantreden. Ik mis dat soms. Gelukkig krijg ik af en toe de kans als gastdocent in het buitenland cursussen te geven.

–Heeft u nooit getwijfeld tussen de advocatuur en de universiteit?

Eigenlijk niet. Mijn beroep van advocaat maakte me vrij en onafhankelijk. Wat er aan de universiteit ook gebeurde, ik zou me kunnen redden. Bovendien hield ik daardoor als docent Procesrecht voeling met de praktijk. Ik zocht altijd naar een wisselwerking tussen wat ik doceerde en hoe het in de werkelijkheid toegaat. Dat ik zo lang twee interessante jobs kon combineren, maakt van mij een gelukkig man. Want vergis je niet, de advocatuur is bijzonder boeiend. Je kunt mensen helpen die vaak in uitzichtloze situaties zijn verzeild – faillissementen, echtscheidingen, incest, mensen zonder papieren –, ook al vergt dat soms een jarenlange strijd.

–Eind jaren 1970 en begin jaren 1980 was u een tijdlang senator voor de CVP.

Marcel Storme: „Als docent wilde ik tegelijk voeling houden met hoe het in de werkelijkheid toegaat.” © Kristof Ghyselincx

Mijn politieke engagement ontstond in de jaren 1950, ten tijde van de schoolstrijd. Ik betoogde mee voor het vrij onderwijs en van het een kwam het ander. De CVP zocht jongeren die voor de landelijke afdelingen wilden gaan spreken en ik stemde toe. Later werd ik verkozen voor de Oost-Vlaamse provincieraad en werd ik lid van de raad van bestuur van de toenmalige BRT. In 1977 werd ik gecoöpteerd senator. In de senaat was ik onder meer lid van de Commissie Justitie. Dat wetgevende werk lag me

„Wetten scheppen vrijheid, ze maken dat rechtmatige dingen rechtmatig kunnen worden uitgevoerd”

wel, al heb ik me ook in de politiek nooit aan een functie vastgeklampt. Gelukkig maar, want in juli 1981 werd ik niet meer gecoöpteerd.

–Was het politieke milieu iets voor u? Van de ene meeting jachten naar de andere...

Voor de provincieraadsverkiezingen deed ik dat geregeld. Niet altijd leuk, maar het was nodig. De christendemocratie en de CVP zijn onlosmakelijk met mijn leven verbonden. Mijn vader was eerste schepen en dienstdoend burgemeester in Gent, mijn schoonvader een van de stichters van de CVP. Ik sta nog altijd achter het concept ‘volkspartij’, waarin zowel arbeiders als intellectuelen zich thuis voelen. Daarom had ik het moeilijk met de naamsverandering in CD&V. Maar goed, ik blijf erbij dat de strijd tegen het collectieve egoïsme een van de uitgangspunten van de christendemocratie blijft. Een individu kan maar gedijen als het zich ook voor anderen inzet. Dat vergt een maatschappij met rechten, maar ook met plichten.

–U heeft nooit verhuld dat het geloof de grote drijfveer in uw leven is.

Ik ervaar zowat dagelijks hoe de drie-eenheid mijn leven beheerst. De Geest zet me in beweging. Hij wekt mijn ergernis over een of ander onrecht en is zo een bron van handelen. De Vader brengt me rust en doet me geloven in een leven na de dood. „Want God es eene vloeiende ebende zee”, schreef Ruusbroec. En de Zoon ging al weldoende rond en zette een nieuw tijdperk in van naastenliefde, onbaatzuchtigheid en ge-

rechtigheid. Zo kom ik weer bij het thema ‘recht en justitie’. Het „Uw wil geschiede” in het Onzevader betekent zoveel als: doen wat God wil, met name vrede en gerechtigheid doen heersen op aarde. In die zin is justitie niets anders dan streven naar gerechtigheid. Wetten scheppen vrijheid, ze maken dat rechtmatige dingen ook rechtmatig kunnen worden uitgevoerd. Daartoe zijn evenwel spelregels en waakhonden nodig.

–Toch heeft justitie allesbehalve een goede reputatie.

We zouden het kunnen hebben over de gebrekkige organisatie van het gerecht of over het tekort aan financiële middelen voor justitie, maar dat is een ander verhaal. Hoe dan ook, ik blijf geloven in de integriteit van de magistratuur. Mag ik tot slot evenwel wijzen op een enorme paradox: uitgerekend in een tijd waarin het vertrouwen in justitie een hallucinant dieptepunt bereikt, zoeken mensen voor alles en nog wat hun toevlucht bij de rechtbank. Hoe verklaar je dat?

Marcel Storme, *Storme(n) over recht en gerecht*. Zestig jaar leven met justitie, Story, Gent, 2010, 350 blz., 35 euro, ISBN 978 90 876 4070 5.